

ODLOČBA JE PRAVNOMOČNA

UPRAVNO SODIŠČE RS, LJUBLJANA

31. 5. 2023

Podpis pristojne
sodne osebe:

REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE

I U 1080/2018-17

SODBA

V IMENU LJUDSTVA

Upravno sodišče Republike Slovenije je po višji sodnici mag. Barbari Fajdiga,

v upravnem sporu tožeče stranke: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Ministrstvo za izobraževanje, znanost in šport, Masarykova cesta 16, Ljubljana, zoper toženo stranko: **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Informacijski pooblaščenec, Dunajska 22, Ljubljana,

zaradi **dostopa do informacij javnega značaja**,

o **tožbi** zoper odločbo Informacijskega pooblaščenca št. 090-32/2018/6 z dne 10. 4. 2018,

dne 31. maja 2023

RAZSODILO:

Tožba se zavrne.

OBRAZLOŽITEV:

O izpodbijani odločbi

1. Toženka je z izpodbijano odločbo delno ugodila pritožbi (v nadaljevanju: prosilec) z dne 31. 1. 2018 in odločbo tožnice z dne 15. 1. 2018 št. 090-50/2017/2 delno odpravila. Odločila je, da je tožnica dolžna prosilecu posredovati v elektronski obliki kopijo korespondence med Ministrstvom za izobraževanje, znanost in šport ter Department of Public Enterprises, Ministry of Heavy Industries & Public Enterprises, Government of India (v nadaljevanju DPE) za obdobje od 1. 9. 2017 do 30. 11. 2017 in sicer: (i) elektronsko sporočilo DPE z dne 4. 9. 2017, pri čemer je bila tožnica dolžna prikriti vse elektronske naslove pri: „od“, „za“, „kp“ in „poslal“; (ii) elektronsko sporočilo Ministrstva za izobraževanje, znanost in šport s priponko (official programme) z dne 19. 9. 2017, pri čemer je bila tožnica dolžna prikriti vse elektronske naslove pri: „od“, „za“ in „kp“ ter elektronski naslov pri podpisniku sporočila; (iii) elektronsko sporočilo Ministrstva za izobraževanje, znanost in šport s priponko (official programme - final) z dne 25. 9. 2017, pri čemer je bila tožnica dolžna prikriti vse elektronske naslove pri: „od“, „za“ in „kp“ ter elektronski naslov pri podpisniku sporočila; (iv) elektronsko sporočilo DPE z dne 25. 9. 2017, pri čemer je bila tožnica dolžna prikriti vse elektronske naslove pri: „od“, „za“ in „kp“ in „poslal“ (1. točka izreka). V preostalem delu je toženka pritožbo zavrnila in ugotovila, da posebni stroški v tem postopku niso nastali (2. in 3. točka izreka).
2. Iz obrazložitve izhaja, da je prosilec 15. 12. 2017 na tožnico naslovil zahtevo za posredovanje korespondence med tožnico in DPE v obdobju od 1. 9. 2017 do 30. 11. 2017, pisma iz DPE, Ministrstvo za težko industrijo in javno podjetje, v omenjenem obdobju in pisma z Ministrstva za izobraževanje, znanost in šport v omenjenem obdobju. Elektronsko pošto, prejeto od DPE ali poslano s strani Ministrstva za izobraževanje, znanost in šport v omenjenem obdobju, z zakritjem vseh elektronskih naslovov »Od«, »Za«, »Kp«, »Skp« in podpisi pošiljateljjev pošte, posnetke telefonskih pogovorov, če obstajajo v pisni obliki in kakršna koli druga komunikacija, ki je dostopna v pisni obliki na MIZŠ, z zakritjem zasebnih elektronskih naslovov in zasebnih telefonskih številk vseh oseb, ki so v korespondenci sodelovali (v nadaljevanju Zahteva).

3. Tožnica je Zahtevo zavrnila na podlagi 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Ugotovila je, da zahtevana korespondenca sicer izvira iz delovnega področja organa, da z njo razpolaga, da se nahaja v materializirani obliki, in sicer kot uradni dopisi in elektronska pošta, zaradi česar izpolnjuje osnovni pogoj za obstoj informacije javnega značaja. Tožnica je pojasnila, da o svojem delu državljane redno obvešča na svoji spletni strani in s sporočili za javnost, da na svoji spletni strani objavlja predloge predpisov, ki so v fazi priprave, objavlja pa še prečiščena besedila veljavnih predpisov, da je tudi s tem zagotovljena javnost njenega dela. Meni, da zahtevani dokumenti predstavljajo izjemo, zato je dostop do dokumentov zavrnila. Ocenila je, da gre za korespondenco, ki je namenjena notranji rabi obeh v komunikaciji sodelujočih ministrstev dveh različnih držav, iz katere je razviden postopek oziroma način njunega dela oziroma usklajevanja v fazi priprav na bilateralni sestanek in njegove izvedbe. Tožnica je obrazložila, da je zahtevana dokumentacija nastala izključno za notranjo rabo obeh ministrstev, tako slovenskega kot tudi tujega, in sicer z namenom pripraviti čim bolj vsestransko, tudi kritično, vsebinsko podlago za pripravo bilateralnih političnih konzultacij med ministrstvoma, ki so potekale 28. 9. in 29. 9. 2017 v Ljubljani kot obisk državne sekretarke Vlade Indije pri ministrici za izobraževanje, znanost in šport. Tožnica je varovala notranje delovanje ministrstva oziroma obeh ministrstev, kar v mednarodnih odnosih predstavlja eno osnovnih pravil komunikacije med organi različnih držav. Kot nesprejemljivo je tožnica ocenila, da bi se interna komunikacija dveh držav oziroma njunih državnih organov, lahko obravnavala kot prosto dostopna informacija javnega značaja. Menila je, da bi zaupanje, ki je osnova mednarodnih odnosov, bilo z razkritjem elektronske korespondence nepopravljivo porušeno, posledično pa bi to za državo kot mednarodni subjekt, in ne le za organ, povzročilo velike motnje pri delovanju oziroma izvajanju dejavnosti v mednarodnem prostoru. Varovanje določene mere zaupnosti v komunikaciji med organi različnih držav po mnenju tožnice ni v neskladju s siceršnjim načelom odprtosti delovanja javne uprave, ampak nujen predpogoj za učinkovito in nemoteno mednarodno poslovanje organa oziroma države. Tožnica je menila, da bi lahko v primeru, da bi vsi tovrstni dokumenti postali javni, to lahko resno ogrozilo kredibilnost organa v mednarodnih odnosih in s tem njegovo učinkovitost na tem področju. Zaradi navedenega je tožnica ocenila, da bi razkritje podatkov iz zahtevane korespondence povzročilo motnje pri delovanju organa. Pri zahtevanih dokumentih gre po oceni tožnice za dokumente, ki so bili sestavljeni v zvezi z notranjim delovanjem oziroma dejavnostjo organa in katerih razkritje bi povzročilo motnje pri delovanju oziroma dejavnosti organa.
4. Informacijski pooblaščenec (v nadaljevanju toženec) je z izpodbijano odločbo pritožbi prosilca delno ugodil. Ugotovil je, da tožnica ne razpolaga s pismi iz DPE, Ministrstvo za težko industrijo in javno podjetje, v obdobju od 1. 9. 2017 do 30. 11. 2017 in s pismi z Ministrstva za izobraževanje, znanost in šport, v omenjenem obdobju ter s posnetki telefonskih pogovorov, v pisni obliki in s

kakršno koli drugo komunikacijo, ki je dostopna v pisni obliki pri organu. Zato v tem delu ni podan kriterij materializirane oblike in je pritožbo prosilca v tem delu, v skladu s tretjim odstavkom 248. člena ZUP, zavrnil.

5. Toženec je dalje ugotovil, da tožnica razpolaga z elektronsko pošto, prejeto od DPE ali poslano s strani Ministrstva za izobraževanje, znanost in šport v obdobju od 1. 9. 2017 do 30. 11. 2017, in sicer: elektronsko sporočilo DPE z dne 4. 9. 2017, elektronsko sporočilo Ministrstva za izobraževanje, znanost in šport s pripenko (official programme) z dne 19. 9. 2017, elektronsko sporočilo Ministrstva za izobraževanje, znanost in šport s pripenko (official programme - final) z dne 25. 9. 2017, elektronsko sporočilo DPE z dne 25. 9. 2017. Ker zahtevane informacije sodijo v delovno področje organa, po oceni toženca izpolnjujejo vse pogoje za obstoj informacije javnega značaja po določilu prvega odstavka 4. člena ZDIJZ.
6. Iz obrazložitve izhaja, da gre, glede na to, da je predmet presoje korespondenca med organom in vlado Indije, po oceni toženca za informacije, ki po naravi stvari izkazujejo zunanjo komunikacijo organa z drugimi subjekti (vlado Indije) in jo že po jezikovni razlagi ni mogoče obravnavati kot »notranje«, čemur je sicer v prvi vrsti namenjena zatrjevana izjema. Izpostavil je, da je tožnica v okviru notranje organizacije in delovanja sprejela določena dejstva, odločitve, ki jo je s komunikacijo, ki je predmet presoje, že izrazila navzven oziroma izven organa, zato ni mogoče sprejeti stališča, da so predmet presoje informacije, ki izkazujejo notranje razmišljanje organa. O informacijah v zvezi z notranjim delovanjem oz. dejavnostjo organa, bi po mnenju toženca lahko govorili v primeru, ko bi organ šele pripravljal svoja stališča in mnenja znotraj organa, ne pa takrat, ko organ v okviru formalne komunikacije nastopa navzven, kot je bilo to v obravnavanem primeru. Toženec je izpostavil, da je prosilec izrecno zahteval korespondenco med organom in vlado Indije, kar pomeni, da je predmet presoje uradna komunikacija, ki jo organ izvaja v okviru opravljanja svojih javnopravnih nalog in torej ne gre za zasebno komunikacijo organa oziroma ministrice. Toženec je na podlagi navedenega ugotovil, da ni izpolnjen prvi kriterij za obstoj navedene izjeme in določil, da izjema po 11. točki 1. odst. 6. čl. ZDIJZ, ni podana.
7. Ne glede na to, je toženec še dodal, da je v zvezi s presojo ali bi razkritje povzročilo motnje pri delovanju oz. dejavnosti organa, da pri urejanju bilateralnih odnosov dveh držav zagotovo obstaja tudi vsebina, ki ne more biti vedno in vselej prosto dostopna. To pa po mnenju toženca ne pomeni, da se lahko zavrne dostop do informacij samo na podlagi dejstva, da gre za komunikacijo z vlado druge države. Takšna razlaga izjeme notranjega delovanja organa je po mnenju toženca v direktnem nasprotju z razlagalno metodo restriktivnega principa tolmačenja izjem od prosto dostopnih informacij javnega značaja. V postopku po ZDIJZ ni in ne sme biti »generalnih« odločitev, temveč je odločitev, upošteva konkretne okoliščine, vedno vezana na konkretni primer, na konkretno informacijo in na njeno vsebino. Ker gre za omejitev dostopa,

dokazovanje ne more biti splošno, kot je splošna dostopnost do informacij javnega značaja, temveč mora biti konkretizirana za vsako zahtevano informacijo posebej. Razlaga navedene izjeme, kot jo zasleduje tožnica bi v praksi pomenila, da bi zavrnil dostop že ob sami ugotovitvi, da se dokument nanaša na notranje delovanje organa, saj je dejstvo, da »notranje delovanje organa« izkazuje, kako organ npr. razmišlja, se organizira, kakšno stališče zagovarja, ipd. Toženec vztraja, da je takšna razlaga v nasprotju z namenom zakonodajalca, ki je poleg ugotovitve, da gre za informacije v zvezi z notranjim delovanjem organa, za obstoj izjeme iz 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ nedvomno zahteval izpolnitev še dodatne presoje z vidika izpolnjevanja pogoja, da bi »razkritje podatka povzročilo motnje pri delovanju oziroma dejavnosti organa«, za vsak dokument posebej. Toženec je še navedel, da se vsebina zahtevanih informacij nanaša na vsebino programa bilateralnega sestanka na določeno temo, brez konkretno izraženih stališč ali mnenj organa ali vlade Indije o sami vsebini sestankov, ki so bili predvideni v skladu s programom obiska. Gre torej za vsebino, ki ne zajema informacij, katerih razkritje bi resno oviralo nadaljnje delo organa oziroma povzročilo motnje pri delovanju organa. Ob tem je izpostavil, da se dokumenti nanašajo na pretekli dogodek, zato po njegovem mnenju ni mogoče pričakovati, da bi razkritje dokumentov povzročilo motnje pri delovanju oz. dejavnosti organa. Ugotovil je, da je tožnica namesto, da bi poskušala izkazati konkretne motnje pri delovanju za vsak dokument posebej, svoje argumente usmerjala na »problem prakse« odpiranja interne komunikacije dveh držav, ki naj bi bila posledica razkritja vsebine obravnavanih dokumentov. Omenjenega argumenta pa oceni toženca ni mogoče obravnavati kot motnjo, saj ne meri na konkretne posledice pri delovanju organa v zvezi s sprejemanjem konkretnih odločitev, vezanih na konkretno zahtevane dokumente. Toženec je na podlagi obrazloženega ugotovil, da tudi drugi kriterij za obstoj izjeme po 11. tč. prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, to je, da bi razkritje resno oviralo nadaljnje delo ali vročilo motnje pri delu tožnice, ni podan.

8. Iz obrazložitve še izhaja, da po oceni toženca ne obstaja zakonska podlaga za obdelavo osebnih podatkov, in sicer elektronskih naslovov fizičnih oseb, navedenih na dokumentih, ki so predmet presoje, zato je po ugotovitvi, da je te osebne podatke s prekritjem mogoče iz zahtevanih dokumentov izločiti, ne da bi to ogrozilo njihovo zaupnost (7. člen ZDIJZ) pritožbo prosilca v tem delu kot neutemeljeno zavrnil.

Povzetek relevantnih tožbenih navedb

9. Tožnica izpodbija odločbo zaradi nepravilne uporabe materialnega prava na podlagi 1. točke prvega odstavka 27. člena ZUS-1 in predlaga odpravo izpodbijane odločbe.
10. V tožbi navaja (in v bistvenem ponavlja obrazložitev iz svoje zavrnilne odločbe), da zahtevana dokumentacija po vsebini predstavlja komunikacijo med dvema

suverenima državama in zato ne more biti informacija javnega značaja. Vztraja, da gre pri zahtevanih dokumentih za izjemo po 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, ker gre za korespondenco, ki je namenjena notranji rabi obeh, v komunikaciji sodelujočih ministrstev dveh različnih držav, iz katerih izhaja postopek oz. način njunega dela, kot tudi njuna notranja politika. Zahtevani dokumenti so nastali izključno za notranjo rabo obeh ministrstev, tako slovenskega kot tujega, z namenom priprave čimbolj vsestranske, kritične vsebinske podlage za oblikovanje politike ministrstev, med drugim tudi same ICPE oz. prosilca. Ponavlja, da se varuje notranje delovanje ministrstev oz. obeh ministrstev, kar v mednarodnih odnosih predstavlja eno od osnovnih pravil komunikacije med organi različnih držav. Tožnici se zdi nepredstavljivo, da bi se interna komunikacija dveh držav oz. njunih držav oz. organov lahko obravnavala kot informacije javnega značaja. Ponavlja, da bi bilo zaupanje, ki je osnova mednarodnih odnosov, z razkritjem elektronske korespondence nepopravljivo porušeno, posledično pa bi to za državo kot mednarodne subjekte oz. organ povzročil velike motnje pri delovanju oz. dejavnosti.

11. Tožnica s sklicevanjem na namen oz. izjemo po 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ še poudarja, da varovanje določene mere zaupnosti v komunikacijo med organi različnih držav, ni v neskladju s siceršnjim načelom odprtosti delovanja javne uprave, ampak nujen predpogoj za učinkovito in nemoteno mednarodno poslovanje organov oz. države. Meni, da bi v primeru, da bi dokumenti postali javni, to lahko resno ogrozilo kredibilnost organa v mednarodnih odnosih in s tem njegovo učinkovitost na tem področju. Tuja država oz. njeni predstavniki so komunicirali s predstavniki slovenske države brez zavedanja, da lahko ta komunikacija postane javno dostopna. Tožnica ponavlja in poudarja, da je za kakovostno mednarodno sodelovanje potrebna visoka stopnja zaupanja med državama, ki pa se z opredelitvijo komunikacije kot informacije javnega značaja prav gotovo omaje, kar bi nedvomno povzročilo motnje pri mednarodnem delovanju organov. Vztraja, da gre pri zahtevanih dokumentih za dokumente, ki so bili sestavljeni v zvezi z notranjim delovanjem oz. dejavnostjo organa in katerih razkritje bi lahko povzročila motnje pri njegovem delovanju na mednarodnem področju, kjer druga suverena država upravičeno pričakuje, da bo komunikacija med njima ostala varovana. Po presoji tožnice ni bistveno, kaj je vsebina posameznega elektronskega sporočila ali drugega dokumenta, pač pa dejstvo, da mora biti spoštovano mednarodno zaupanje pri komunikaciji.
12. Tožnica še navaja, da bi opisana škoda nastala s posredovanjem katerega koli od teh dokumentov, ki so predmet presoje, zato se tudi ni spuščala v utemeljevanje obstoja izjeme v vsakem dokumentu posebej. Vztraja, da bi bila škoda na področju mednarodnih odnosov, ki bi nastala z razkritjem zahtevanih dokumentov nepopravljiva in bistveno večja od koristi, ki bi jo od posredovanja dokumentacije imel prosilec. Obvezno zavarovanje dokumentov, kot so zapisi sestankov ali pogovorov s tujimi diplomatskimi predstavniki je določena v 45. a)

člena Zakona o zunanjih zadevah (v nadaljevanju ZZZ-1). Tožnica meni, da so tudi zahtevani dokumenti, kljub temu, da ne gre za dokumente Ministrstva za zunanje zadeve, namenjeni izvajanju zunanje politike Republike Slovenije, njihovo razkritje pa bi škodovalo interesom Republike Slovenije, zato na podlagi ZZZ-1 sodijo med izjemo od prostega dostopa do informacij javnega značaja. Tožnica še navaja, da o svojem delu javnost redno obvešča na svoji spletni strani in s sporočili za javnost. Meni, da s posredovanjem zahtevanih dokumentov ne bo transparentnost delovanja državne uprave ali javnega sektorja nič boljša, kot je bila.

Povzetek relevantnih navedb toženca

13. Toženec vztraja pri svoji odločbi in predlaga zavrnitev tožbe. Ponavlja, da ni mogoče sprejeti stališča tožnice, da je določena informacija izvzeta iz prostega dostopa na načelni ravni zgolj zato, ker gre za komunikacijo med vladama dveh držav. Tožnica nima za takšno trditev nobene zakonske podlage. Tudi tovrstne informacije izpolnjujejo vse kriterije za informacijo javnega značaja iz prvega odstavka 4. člena ZDIJZ in so del izvajanja javnopravnih nalog državnih organov, ki morajo delovati transparentno. Posledično jih zakonodajalec ni „*per se*“ v celoti izključil iz prostega dostopa, ampak je dal možnost, da se presoja vsebina konkretnega dokumenta in da se ugotavlja, ali so izpolnjeni zakonski pogoji za obstoj izjem po ZDIJZ. Toženec zagovarja, da je treba izhajati iz predpostavke, da je vse javno razen izjem, ki pa morajo biti izkazane. Vztraja, da zahtevane informacije ne predstavljajo izjeme po 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Izpostavlja, da je namen izjeme po 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ varovati proces notranjega razmišljanja in oblikovanja mnenj organa, varuje se t.i. uradnikova „svoboda kreativnega razmišljanja“ znotraj organa, ne pa podatki oz. dejstva, ki jih organ oz. tožnica izrazi navzven. Ponavlja že navedeno v izpodbijani odločbi, da zahtevane informacije izkazujejo zunanjo komunikacijo tožnice z drugimi subjekti (vlado Indije) in jih že zato po jezikovni razlagi ni mogoče obravnavati kot „notranje“. Ponavlja, da je tožnica v okviru notranje organizacije in delovanja sprejela določena dejstva, odločitev, ki jo je s komunikacijo, ki je predmet presoje, že izrazila navzven oz. izven organa, zato ni mogoče sprejeti stališča, da so predmet presoje informacije, ki izkazujejo notranje razmišljanje tožnice.
14. Toženec še izpostavlja, da se v konkretnem primeru vsebina zahtevanih informacij nanaša na program bilateralnega sestanka na določeno temo, brez konkretno izraženih stališč ali mnenj tožnice ali vlade Indije o sami vsebini sestanka. Zato iz informacij, ki so predmet presoje, po mnenju toženca ni razvidno notranje delovanje organa, ni razviden način njegovega notranjega razmišljanja oz. način oblikovanja politike v organu. To potrjuje tudi tožničina navedba, da zahtevane informacije predstavljajo podlago za pripravo in izvedbo bilateralnih političnih konzultacij med ministrstvoma, kar po mnenju toženca še

dodatno potrjuje stališče toženke, da zahtevane informacije ne razkrivajo notranjega razmišljanja tožnice, čemur je sicer zatrjevana izjema namenjena. Vztraja tudi na oceni, da tožnica ni izpolnila niti dokaznega bremena, da bi razkritje zahtevanih informacij povzročilo motnje pri delovanju oz. dejavnosti organa. Poudarja, da je pri izkazovanju zatrjevane izjeme bistvena prav vsebina vsake konkretne informacije, ki je predmet presoje ali zahteve.

O sodni presoji

15. Sodišče je na podlagi prvega odstavka 279. a člena Zakona o pravnem postopku (v nadaljevanju ZPP) v zvezi s prvim odstavkom 22. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) odločilo brez glavne obravnave na podlagi pisnih vlog strank in pisnih dokazov.

Tožba ni utemeljena.

16. Odločitev toženca, da je tožnica dolžna prosilcu posredovati v elektronski obliki v izreku izpodbijane odločbe opredeljeno kopijo korespondence med tožnico in DPE, ker ne gre za izjemo iz 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, je pravilna in zakonita, zato se sodišče na podlagi drugega odstavka 71. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1) sklicuje na obrazložitev izpodbijane odločbe.
17. Informacija javnega značaja je informacija, ki izvira iz delovnega področja organa, nahaja pa se v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali drugega dokumentarnega gradiva, ki ga je organ izdelal sam, v sodelovanju z drugim organom, ali pridobil od drugih oseb (prvi odstavek 4. člena ZDIJZ). Informacije javnega značaja so prosto dostopne pravnim ali fizičnim osebam (prvi odstavek 5. člena ZDIJZ). Izjema od proste dostopnosti javnih informacij je določena tudi za primer, če se zahteva nanaša na podatek iz dokumenta, ki je bil sestavljen pretežno v zvezi z notranjim delovanjem oziroma dejavnostjo organov in bi njegovo razkritje povzročilo motnje pri delovanju oziroma dejavnosti organa (11. točka prvega odstavka 6. člena ZDIJZ).
18. V zvezi z tudi v tožbi ponovljenim stališčem tožnice, da zahtevani dokumenti predstavljajo izjemo iz 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, sodišče ugotavlja, da je vse argumente pravilno in utemeljeno zavrnil že toženec v izpodbijani odločbi. Pravilna in obrazložena je ugotovitev toženca, da zahtevani dokumenti niso bili sestavljeni pretežno v zvezi z notranjim delovanjem organa, zaradi česar ne gre za izjemo po 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Sodišče se strinja z razlogi v izpodbijani odločbi, zato se v izogib ponavljanju na podlagi drugega odstavka 71. člena ZUS-1 sklicuje nanje. Tožnica v tožbi ne navede nobenega novega ali drugega razloga, ki ga ne bi v zvezi s to presojo že utemeljeno zavrnil toženec v izpodbijani odločbi. Pri tožbenih ugovorih gre v

bistvenem za ponovitev stališč tožnice iz zavrnilne odločbe, ki je bila že presojana z izpodbijano odločbo.

19. Tudi po presoji sodišča, kot je pravilno obrazložil toženec, gre za informacije, ki pomenijo zunanjo komunikacijo organa z drugimi subjekti, zato jih ni mogoče obravnavati kot notranje. Tožnica ugotovitve toženca, da je v okviru pretežno notranje organizacije sprejela določena dejstva, ki jo je s komunikacijo, ki je predmet presoje, že izrazila navzven, niti ne izpodbija. Pravilno je stališče izpodbijane odločbe, da bi o informacijah v zvezi z notranjim delovanjem organa lahko govorili v primeru, če bi organ šele pripravljal svoja stališča. Zato ni utemeljen tožbeni ugovor, ki je v bistvenem ponovitev stališč tožnice iz odločbe, s katero je prošnjo prosilca zavrnila, da gre za podatek iz dokumenta, ki je sestavljen v zvezi z notranjim delovanjem organa. Korespondenca med obema subjektoma je namreč že vzpostavljena, kar pomeni, da je komunikacija med obema organoma obeh držav že stekla in zato ima toženec prav, da že po jezikovni razlagi ne more iti za informacijo, ki bi bila pretežno sestavljena v zvezi z notranjim delovanjem tožnice. Tudi po presoji sodišča zato pri dokumentih, glede katerih je prosilcu dostop omogočen na podlagi izpodbijane odločbe, ni izkazan že prvi pogoj za izjemo iz 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, to je, da se zahteva nanaša na podatek iz dokumenta, ki je bil sestavljen pretežno v zvezi z notranjim delovanjem oziroma dejavnostjo organov. Že na podlagi te ugotovitve je izpodbijana odločitev toženca pravilna in zakonita ter dodatno utemeljevanje neobstoja drugega pogoja, to je, da bi njegovo razkritje povzročilo motnje pri delovanju oziroma dejavnosti organa, ni bilo potrebno. Oba pogoja za izjemo iz 11. točke prvega odstavka 6. člena ZDIJZ morata biti namreč podana kumulativno in odsotnost enega zadošča za ugotovitev, da ne gre za izjemo po 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Ker prvi pogoj v konkretnem primeru za izjemo ni podan, so po presoji sodišča nerelevantne tožbene navedbe in navedbe toženca v zvezi z dokazovanjem in ugotavljanjem drugega pogoja za izjemo po 11. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ, to je, da naj bi z razkritjem dokumentacije nastale motnje pri delovanju tožeče stranke. Sodišče se zaradi nerelevantnosti do tožbenih očitkov v zvezi z obstojem drugega pogoja iz 11. točke 6. člena ZDIJZ ne opredeljuje.
20. Neutemeljen je tudi tožbeni ugovor, da so zahtevani dokumenti varovani pred dostopom javnosti na podlagi 45.a člena Zakona o zunanjih zadevah, ker se to določilo nanaša na obveznost varovanja dokumentov Ministrstva za zunanje zadeve in ne varovanje dokumentov tožnice. Ne glede na navedeno pa se, kot izhaja iz drugega odstavka 45. a člena Zakona o zunanjih zadevah, dostop do podatkov iz teh dokumentov ne zavrne v vsakem primeru, ampak le, če bi njihovo razkritje škodovalo mednarodnim odnosom ali interesom Republike Slovenije, česar pa tožnica ni izkazala.
21. V zvezi s ponovljeno tožbeno navedbo, da tožnica o svojem delu redno obvešča

javnost na svojih spletnih straneh in sporočilih za javnost, sodišče pojasnjuje, da redno obveščanje o delu ministrstva ne vpliva oziroma oži pravic oziroma upravičenj iz naslova dostopa do informacij javnega značaja. Gre za različni delovanji državnega organa, s sicer skupnim ciljem zagotovitve čim večje transparentnosti delovanja državne uprave.

22. Sodišče je na podlagi obrazloženega po ugotovitvi, da je po pravilnem postopku izpodbijana odločba pravilna in na zakonu utemeljena, na podlagi prvega odstavka 63. člena ZUS-1 tožbo zavrnilo kot neutemeljeno.

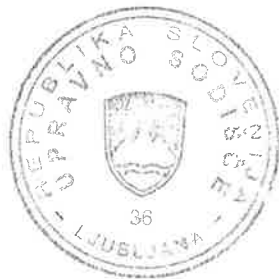
PRAVNI POUK:

Zoper to sodbo ni dovoljena pritožba (prvi odstavek 73. člena ZUS-1).

Ljubljana, 31. maj 2023

Višja sodnica:

mag. Barbara Fajdiga, l.r.

Ta prepis je soglasen z izvirnikom
Podpis pristojne sodne osebe: